

Hız. Mirza Gulam Ahmed’in^{as} doğruluğunun beşinci delili, Vadedilen Mesih ve Mehdinin vazifesi olan İslam’ın tecdididir. Bundan dolayı da gerçek Mesih ve Mehdi kendisidir.

Bence boş tartışmalarda bulunan inatçı mollalar hariç, bilgi sahibi diğer tüm Müslümanlar bugünkü İslam’ın Peygamber Efendimizin^{sav} devrindeki İslam olmadığını kabul edeceklerdir. Herkes, İslam’da bir şeylerin eksik olduğunu hissetmektedir. Bir zamanlar kâfirler, keşke biz de Müslüman olsaydık diye arzu ederlerdi. Kuran-ı Kerim’de şöyle buyrulmuştur:

□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□

“İnkâr edenler çoğu kez, “Keşke biz (de) itaat edenler (yani Müslümanlar) olsaydık,” diye temenni ederler. [\[1\]](#)”

Bugün ise İslam, her türlü eleştiri oklarının hedefi haline gelmiştir. Gayri Müslimler bir yana, tahsilli Müslümanlar dahi onun birçok öğretisi hakkında şüphe içindedirler. Kimisi onun ilkelerini tenkit ederken, kimileri ise onun ahlaki öğretisini eleştirmekten geri kalmamaktadır. Bazıları ise onun öğretilerinin uygulanabilirliği hakkında tereddüt içindedirler. İslam, önceki devirlerde gönüllerde oluşturduğu yakîni bugün yaratamamaktadır. Bundan dolayı insanlar, önceki dönemlerde olduğu gibi bugün artık İslam için fedakârlıklarda bulunmamaktadırlar. Durum böyle iken şu üç neticeden birini kabul etmek durumundayız.

1. İslam’ın tesiri hakkında anlatılanlar bir efsaneden ibarettir. Eskiler hakkında anlatılanlar, daha sonrakilerin iyi niyetinden başka bir şey değildir.

2. Bugünlerde hiç kimse İslam öğretisini uygulamamaktadır.

3. İslam şeklen değişmiştir ve ona uymak insanda hiçbir tesir yaratmamaktadır.

öğretisine dâhil edilmiş olan, insanlara ait görüşlerden bu dini arındırmalıdır ve bu öğretinin güzelliğini dünyaya gösterebilmelidir. Ayrıca “Benim ve ashabımın yolu üzerinde,” şeklindeki hadiste zikrolunan manzarayı da insanların gözü önüne sermelidir. Böyle birisi haricinde hiç kimse Vadedilen Mesih olamaz. Böylece Mesihlik iddiasında bulunan kimsenin doğruluğunu ölçmek için elimizde önemli bir kıstas bulunmaktadır. Bizler, İslam’ın gerçekten asıl şekli ile hiçbir alakasının kalıp kalmadığını araştıracağız ve daha sonra bu iddia sahibinin İslam’ın hakiki yüzünü dünyaya sunup sunmadığını inceleyeceğiz.

Öncede yazmış olduğumuz gibi, akli başında olan her kimse günümüzde İslam’ın tam olarak değiştiğini ve gerçek İslam’dan uzaklaştığını kabul edecektir. Fiilen Allah^{cc} bu devirde Müslüman’ın, Müslüman kalmadığını ispatladıktan sonra, bu gerçeği kimsenin inkâr edebilmesi mümkün değildir. İslam’ın artık Müslümanlara teselli vermeyen bugünkü hali, İslam’ın bozulmuş olduğunun bizzat şahididir. Burada sorulması gereken yalnızca şudur. Acaba Hz. Mirza Gulam Ahmed, güzelliği ve çekiciliği ile Müslümanlar ve de gayrimüslimlerin kalplerini cezbeden hakiki İslam’ı gerçek anlamda dünyaya takdim edebilmiş midir? Acaba o, Allah’tan uzak olan bencil mollaların İslam’a karıştırdıkları fesatlardan İslam’ı arındırdı mı? Bu soruları cevaplamak üzere, örnek olarak rahat anlaşılır birkaç konuyu ele alacağız. Bununla, İslam’ın şeklinin nasıl değiştirildiği ve Vadedilen Mesih’in

as

onun gerçek şeklini yeniden dünyaya nasıl takdim ettiği anlaşılabilir olacaktır.

Bütün İslami meselelerin etrafında toplandığı merkez, Allah’a olan imandır. Allah’a olan bu iman, diğer İslami inanış ve amellerin, dallar ve yapraklar gibi bağlı oldukları sağlam bir kök gibidir. Bütün inanışlar bunu desteklemek için, her amel ise bunu ispatlamak içindir. Allah’a olan imanı oluşturan parçalardan en önemlisi tevhitir. Peygamber Efendimiz^{sav}, iddiasından vefat ettiği güne kadar bu gerçeği öğretmeye çalışmıştır. Her türlü sıkıntıya katlanmasına rağmen, o bu tevhit öğretilerinden asla vazgeçmemiştir. Hatta vefat zamanı geldiğinde dahi aklında olan, bu kadar fedakârlıklara katlandıktan sonra yerleşen tevhidin, dünyadan silinmesi düşüncesiyle. Hadisler ve tarih kitaplarında yer alanları okurken bir Müslüman’ın kalbinin paramparça olmaması mümkün değildir. Ölüm hastalığı esnasında mübarek vücudu ter dökerken ve hastalığı onun sinir sistemini en uzak noktalarına kadar etki altına alırken, o insanlar benden sonra öğretimi unutup şirke düşmesinler diye düşündüğünde, bu durumu rahatsızlığını kat kat arttırıyordu. O, böyle bir zamanda dahi kendi derdini unutup, yatağında ümmeti düşünerek bir yandan bir yana kıvrılırken şöyle buyurmuştu:

□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□ □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□
□□□□□□□□□□

“Allah, Hıristiyanlara ve Yahudilere lanet etsin! Onlar peygamberlerinin mezarlarını secde edilecek yerler haline getirdiler. [5]”

Onun ümmetine anlatmak istediği, bir ömür boyu onlara öğretmek için çabaladıklarının tersine, kendisinden sonra ona tapıp tevhidi terk etmemeleridir. Ölüm hastalığı esnasındaki bu sancısı ve tevhide olan sevgisi, insanın içini paramparça eden bir durumdur. Onu seven bir kimse, bu olayın içe işleyen etkisinden dolayı en ufak bir şirke dahi yaşanamazdı. Ancak günümüzde kendilerine Müslüman diyenlerin birçoğu, bu öğretinin aksine bir davranış sergilemektedirler. Bin üç yüz sene önceki bir Müslüman, “La ilahe İllallah” sancağını taşıyanların bir gün kabirlere secde edeceklerini, mukaddes zannettiklerinin türbelerine yönelip namaz kılacaklarını, insanların gayb ilmine sahip bulduklarını, evliyaların ise (hâşâ) Allah gibi kudret sahibi olduklarını, asla akıllarından geçiremezlerdi. O devrin müminleri, bir gün Müslümanların ölümlerinden dileklerde bulunacaklarını, kabirlerde adak kurbanları keseceklerini, mürşitlerinin ise dilediklerini Allah’tan alabileceklerini ve onların daima hazır ve nazır olabileceklerini asla tasavvur edemezlerdi. Bu devrin Müslümanları, bunların tamamını yapmakta ve daha da ötesinde bütün bunların Kuran-ı Kerim ve Peygamber Efendimizin^{sav} öğretileri olduğunu iddia etmektedirler. Doğudan Batıya ve Kuzeyden Güneye, her nerede Müslümanlar yaşıyorlarsa, onların çoğu bunların herhangi birisini yapmaktadırlar. Peygamber Efendimizin

^{sav} yakarışını Allah-u Teâlâ kabul ettiği için, onun kabrini bu tür bidatten korumuştur. Ancak diğer İslam büyüklerinin kabirlerinde, Hindu mabetlerindeki kadar az şirk işlenmemektedir. Eğer bugün Peygamber Efendimiz

^{sav} teşrif buyursaydı, o bu insanların kesinlikle Müslüman olmayıp, şirk öğreten bir dinin mensupları olduğunu düşünürdü.

Birileri bu davranışların cahil kesime ait olduğunu, âlimlerin ise bundan tiksindiklerini söyleyebilir. Esasen bir kavimin durumunu anlamak üzere, çoğunluğun durumuna bakılır. Müslümanların çoğunluğu bu inanışlara kapıldıkları için, onların tevhide olan bağlılıkları zayıfladı ve onlar İslam’ın özü ve canı olan “La ilaha İllallah” inancını unuttular diye haklarında hüküm verilecektir. Öte yandan sadece aşağı tabakaların bu inanışlara sahip bulduklarını söylemek de doğru değildir. Aslında mürşitleri ve âlimleri de onlarla aynı görüşü paylaşmaktadırlar. Bunlara kalben katılmayan bazı kimselerin durumuna gelince, onların imanları da halkın karşısına çıktıklarında hiç olmazsa diğerlerinin inanışlarını reddetmeyecek kadar kötüleşmiştir. Bu onların da imanlarının silinmiş olduğunun bir belirtisidir.

Bazı Müslüman gruplar, her türlü şirkten uzak oldukları iddiasında bulunurlar. Hatta onlar, başka Müslümanların şirke düşüp İslam’a zarar verdiklerini ileri sürer ve onlara karşı öfke duyarlar. Hâlbuki kendilerinin şirke düşmüş oldukları hayret veren bir gerçektir. Diğer Müslümanlar ile onlar arasındaki fark ise, onların ancak Hz. İsa’yı Allah’a ortak koşmalarınıdır. Bunlar da diğer

Müslümanlar gibi Hz. İsa’nın gökte berhayat olduğuna inanmaktadırlar. Onların nezdinde peygamberlerin en faziletlisi olan Hz. Muhammed^{sav} toprak altında gömülü iken, Hz. İsa iki bin seneden beri göklerde yaşamaktadır. Allah kendisine ölüm vermemektedir, hâlbuki Kuran-ı Kerim, insanların Allah haricinde taptıklarının hayatta olmayıp öldüklerini ve ne zaman tekrar diriltileceklerini kendilerinin de bilmediklerini, söylemektedir. Nitekim Allah-u Teâlâ Kuran’da şöyle buyurmaktadır:

□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□

“(Onlar) ölüdürler, diri değildirler. (Tekrar) ne zaman kaldırılacaklarını (da) bilmezler. [6]”

Onlar, Hıristiyanların İsa’ya^{as} taptıklarını bildikleri halde, onun hayatta olduğu konusundaki inanışlarından bir türlü vazgeçmemektedirler. Buna rağmen hiç çekinmeden, kendilerinin tevhide iman ettiklerini de iddia etmekten geri durmazlar.

Aynı şekilde onlar, şirke karşı seslerini yükseltirken Hz. İsa’nın ölüleri dirilttiğine de inanırlar. Hâlbuki Allah-u Teâlâ ölülerin tekrar dünyaya geri gelmeyeceklerini söylemektedir. O, Kuran’da şöyle buyurmaktadır:

□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□

“Helâk ettiğimiz bir kasaba (halkının, artık bu dünyaya) geri gelemeyeceklerine dair kesin hüküm verilmiştir. [7]”

O, Kuran-ı Kerim’in başka bir yerinde de şunu buyurmaktadır:

□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□

□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□

“...Şüphesiz Allah’tan başka çağırdıklarınız bir araya gelseler, tek bir sinek (bile) yaratamayacaklar... [14]” Hz. İsa^{as} da aynı şekilde Allah’tan başka tapılanlardan birisi haline getirilmiştir.

Özetle, Kuran-ı Kerim Allah’tan^{cc} başka hiç kimsenin bir şey yaratamayacağını açıkça söylemekle beraber, yaratma kudretinin sahibi bulunanın da ancak gerçek İlah olduğunu açıklamaktadır. Kuran-ı Kerim’de şöyle buyrulmaktadır:

□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□ [15]

Tüm bu gerçeklere rağmen onların yukarıdaki ayete yükledikleri mana, Kuran-ı Kerim’in muhkem ayetlerine ters düşmektedir. Onlar, bir kelimenin, birkaç anlamı olduğunu neden düşünmemekteler? Bundan dolayı kulun şanına uygun, ancak diğer ayetlere ters düşmeyecek şekilde bu ayeti açıklamaları gerekir. Muvahhit olduklarını iddia edip, Kuran’ın muhkem ayetlerine ve Allah’ın^{cc} şanına ters ve şirke yol açan bir anlamı neden kabul etmekteiler?

Bu tehlikeli inanışlar şimdilerde Müslümanlar arasında yaygındır. İster âlim olsun isterse cahil, ister mukallit isterse gayri mukallit, Sünni veya Şii hangi görüşe sahip olursa olsun, hepsi bu inanışlara sahiptirler. Bu inançları taşıdıkları halde kimse onların, “La ilahe İllallah” akidesine sadık kaldıklarını söyleyemez. Şüphesiz devrimizin Müslümanları da ancak ağızları ile “La ilahe İllallah” demektedirler. Ancak yukarıda zikredilen inanışları nedeniyle, bunun mefhumundan diğer müşrik kavimler kadar uzaktırlar. Bu delaletten çıkmaları için ise, Vadedilen Mesih’in^{as} öğretisi Allah’ın

cc

tevhibi ve celalini yerleştirmektedir. Bu öğretiye inandıktan sonra, insanın gönlü Allah sevgisi ile dolup taşar ve şirk ateşinden tamamen korunmuş olur. İnsan, ashâbı kiramın

ra

nail olduğu tevhit makamını böylelikle elde eder. Vadedilen Mesih

as

yukarıda zikrolunan inanışların yanlışlığını deliller ile ortaya koymuştur. O, Allah’ın

cc

“Bir” olduğunu, O’nun haricinde herhangi birinden bir şey dilenilmesinin de yanlış olduğunu beyan etmiştir. Ayrıca o, herhangi bir ölüden medet umulmasının, türbe veya kabirlerde

kurbanlar kesilmesinin, diri veya ölüye secde edilmesinin, ister peygamber olsun, isterse olmasın, birilerinin Allah’ın kudretine ve gayb ilmine sahip bulunduğuna inanılmasının Kuran-ı Kerim’e aykırı olduğunu ileri sürmüştür. Aynen bunun gibi o, Allah’tan

cc

başkasının adına kurban kesilmesinin, o kimsenin rızası için sadaka verilmesinin ve de onların dilediklerini Allah’tan alabileceklerine inanmalarının şirk olduğunu açıklayarak, bir müminin bundan uzak durması gerektiğini telkin etmiştir.

Hız. Mirza Gulam Ahmed^{as}, Hız. İsa’nın^{as} diğer peygamberler gibi vefat ettiğini ve toprağın altında gömülü olduğunu ispat etmiştir. Onun hayat verdikleri sadece manevi ölümlerdir. O, Allah’ın ^{cc} izni ile olsun ya da olmasın, ölü olanı diriltme gücüne sahip değildi. Allah ^{cc} Kendisine mahsus olan sıfatları hiçbir kuluna bağışlamaz. O’nun kelamı olan Kuran- Kerim, böyle sıfatlarının İsa ^{as}

ya da başka birisinde bulunmasını açık olarak reddetmektedir. Şirki yaymak arzusunda olanlar bu tür sözler uydurarak, Allah-u Teâlâ Kendi kudretlerini filanca kimseye vermiştir, derler. Ancak onlardan hiçbiri takdim ettiği ilahın, Allah’tan

cc

bağımsız olarak yeryüzünde hüküm sürdüğünü söylemez. Vadedilen Mesih

as

, Kuran ve aklın mutabık kaldığı bu öğretiyi sunmak suretiyle, şirk karanlığını yok etmiştir. O, Müslümanların çoktan terk etmiş oldukları doğru yolu kendilerine göstererek, Mesihin ikinci gelişinde yerine getirmesi gereken vazifeyi de böylece ifa etmiş oldu.

Allah’a imandan sonra İslam’ın ikinci şartı, meleklerle imandır. Müslümanlar bu inancı da tahrip etmişlerdir. Kimisine göre melekler, hâşâ günah işleyip Allah’a^{cc} itirazda da bulunabilmektedirler. Hız. Adem’in

as

olayında ise, melekler sanki Allah’ın Huzurunda durup, Hikmetine itiraz ediyorlarmış gibi sunulmaya çalışılmaktadır. Hâlbuki onlar, Kuran-ı Kerim’de beyan edildiği üzere şöyle demişlerdir:

□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□

“...Biz , Seni hamd ile tesbih eder ve her türlü yücelik sahibi olduğunu beyan ederiz... [16] ”

Böylelikle melekler, Allah’ın^{cc} yaptıklarına itiraz edilemeyeceğini vurgulayarak söylemektedirler. Harut ve Marut hikâyesini dinlediğinde ise, insan hayrete düşmekten kendini alamaz. Anlatılana göre, insan kılığına bürünmüş iki meleği Allah^{cc} yeryüzüne göndermiştir. Onlar, hâşâ bir fahişeye âşık olmuşlar ve bunun sonucunda ceza olarak bir kuyunun içerisinde baş aşağı asılı bırakılmışlardır. Buna benzer bir şekilde İblis’in meleklerin hocası olduğu da anlatılanlardandır.

Bazıları, meleklerin maddi bir bedene sahip olduğuna ve insanlar gibi bir yerden başka bir yere gidip geldiklerine inanırlar. Azrail^{as} ise bazen birinin bazen ise bir diğerinin ruhunu kabzetmek üzere oraya buraya koşuşturmaktadır. Bunun aksine, bazıları da meleklerin var olduklarını inkâr edip, onların hayali varlıklar olduğunu beyan ederler. Onlara göre Kuran-ı Kerim’de zikredilen meleklerden kastedilen, farklı doğal güçlerin isimleridir. Hatta cüretkâr bir şekilde onlar, Kuran ve hadisin açıkça öğrettiklerinin tersine, Kuran’ı Cebrail’in^{as} getirmediğini söylerler. Onlar meleklerin varlığına itiraz ederek, bunun Allah’ın^{cc} kudretini lekelediğini ileri sürerler.

Vadedilen Mesih^{as} İslam’a ters düşen bu inanışları reddedip, doğru inanışları yayarak, melekler hakkındaki tüm bu itirazlara açıklık getirmiştir. O, meleklerin Allah’a^{cc} itiraz etmediklerini ve günah işlemediklerini delillerle ispat etmiştir. Nitekim Allah^{cc}, Kuran-ı Kerim’de onlar hakkında şöyle buyurmaktadır:

□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□

“...Onlar, Allah’ın kendilerine verdiği buyruğa karşı gelmezler. Ne buyrulursa, onu yerine getirirler. [\[17\]](#)”

Kısacası sadece itaat etmek ve emrolunanı yerine getirmek vasıfları ile yaratılmış olan melekler, nasıl günah işleyebilirler ki? Onlar, bir fahişeye âşık olarak, Allah’ın^{cc} azabına nasıl yakalanmış olabilirler? Eğer melekler günah işleyebiliyorlar ise, neden kendilerine iman etmeğe mecburuz? Çünkü iman edilen kimseye inanmak ve sözlerine uymak üzerimizde bir gerekliliktir. Allah’a^{cc} isyan edene iman, kendimizi helâk etmemiz demektir.

Diğer taraftan Hz. Mirza Gulam Ahmed, meleklerin manevi varlıklar olduğunu söyleyip, onların öteye beriye koşmadıklarını da ispat etmiştir. Güneşin yerinde durup her tarafı aydınlattığı gibi, melekler de yerlerini terk etmeyip, Allah’ın^{cc} emirlerini yerine getirirler. Onlar, emirlerine verilmiş olan güçlerini kullanarak, tüm vazifelerini ifa ederler.

O, İblis’in meleklerin hocası ya da melekler ile birlikte yaşayan bir varlık olduğu iddiasını da reddetmiştir. İblis kötü bir ruhtu ve Allah^{cc} onun hakkında şöyle buyurmuştur:

□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□

“...O, (önceden beri) kâfirlerdendi. [\[18\]](#)”

Hz. Mirza Gulam Ahmed, meleklerin hayali varlıklar veya bazı yeteneklerin isimleri olduğunu iddia edenlerin bu fikirlerini de reddetmiştir. O kişisel tecrübe ve müşahedelerine dayanarak meleklerin varlığını ispat etmiştir. O, meleklerin varlığını kabul ettiğimiz takdirde, Allah’ın kudretine leke sürmüş oluruz diyenlerin cehaletlerini de ortaya koymuştur. Allah^{cc} gözün görmesi için güneşi, sesin ulaşması için ise havayı yarattığı halde, O’nun kudreti zedelenmemişken, manevi işlerin yerine getirilmesi için vesilelerin yaratılması, neden O’nun kudretini küçük düşürsün ki? O, onların hatalarını kendi inanışları ile ortaya koymuştur. Allah’ın^{cc}

vesileler yaratması, emirlerini kullarına iletmekten aciz oluşundan değil, aksine insanın Allah’ın^{cc}

kelamını işitmek için bu vesilelere muhtaç olmasındandır. Ayrıca o, bu vesilelerin kulun ilerlemesinde yardımcı olması için yaratıldığını da beyan etmiştir. Kısacası Vadedilen Mesih^{as}

imanın ikinci şartı ile ilgili Müslümanlar arasında ortaya çıkan en küçük bozukluğu dahi bu suretle düzeltmiştir. Böylelikle o, Allah ve Peygamberinin anlattığı şekilde meleklerin varlığını da ispatlamıştır.

İman şartlarının üçüncüsü, Allah^{cc} tarafından gönderilen Kitaplara inanmaktır. Müslümanların bu konudaki inançları tamamen sarsılmıştır. Genel olarak bütün İlahi Kitaplar ve özellikle de Kuran-ı Kerim ile ilgili olarak Müslümanlar arasında tuhaf düşünceler ortaya çıkmıştır. Gerçeğe bakılacak olursa, İslam’da asıl olan Kuran’a imandır, çünkü diğer Kitaplar indirildikleri şekilleri ile mevcut değildirler. Mevcut olan şekilleri ile de onlara uymamız bize emredilmemiştir. Bundan dolayı, Kuran-ı Kerim haricindeki diğer Kitaplara imanımız sadece usulendir.

Kuran-ı Kerim ile ilgili Müslümanların inanışlarını gördükçe hayrete düşmekteyim. Ancak bu hayretim Vadedilen Mesihe^{as} iman edip, gerçeği öğrendiğim içindir. Yoksa ben de diğer Müslümanlar gibi Kuran-ı Kerim hakkında şu veya bu hataya düşmüş olurdum. Müslümanlardan bazıları Peygamber Efendimizin ^{sav} vefatından hemen sonra, Kuran-ı Kerim’in fiilen dünyadan kaybolduğuna ve büyük bir kısmının hâşâ yeryüzünden yok olduğuna inanırlar. Onlardan bazıları ise Kuran-ı Kerim’de insani müdahalelerin izlerinin bulunduğunu söyler. Bir kısım Müslümanlar bu tarz düşünceleri reddedip bunu küfür saymakla birlikte kendileri de buna benzer tehlikeli inanışları taşımaya devam ederler. Mesela onlar Kuran-ı Kerim’in bir kısmının mensuh (hükümü kaldırılmış) olduğunu ileri sürerler. Bir ayetin anlamının diğer bir ayetin anlamına ters düştüğü kanaatine vardıklarında, onun mensuh olduğunu kabul etmeye başlarlar. Bunun bir sonucu olarak bir kimse belli ayetlerde ihtilaf görüp onları mensuh kabul ederken, başka bir kimse ise başka ayetlerde ihtilaf gördüğü için onları mensuh kabul etmeye başlamıştır. Böylelikle Kuran-ı Kerim’in önemli bir kısmının mensuh olduğunu iddia ederek, ona uymanın gerekli olmadığına hükmettiler.

Bu inanış bir taraftan Kuran-ı Kerim’in bir kısmının mensuh olduğunu söylerken, diğer taraftan ise Müslümanların kalplerinde tehlikeli izler bırakmıştır. Onlar, Kuran-ı Kerim’in bir kısmı mensuh, bir kısmı ise mensuh değildir diye düşünüp, Allah^{cc} ve Peygamberi^{sav} hangi ayetlerin hükümsüz ve hangilerinin geçerli olduklarını söylemedikleri için Kuran-ı Kerim’e nasıl güvenmeliyiz diye, düşünmeye başlamışlardır. Anlaşılan insanlar, hoşlarına giden Kuran ayetlerini geçerli kabul ederlerken, diğerlerini ise mensuh olarak ilan etmişlerdir.

Genel olarak tüm İlahi kitaplar ve özellikle Kuran-ı Kerim ile ilgili, bir başka tehlikeli inanış da ortaya çıkmıştır. Buna göre, Allah^{cc} tarafından gelen vahye şeytan bazen müdahale edebilirmiş. Ayet-i kerimede şöyle buyrulmuştur:

□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□
□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□

“Senden önce Biz, bir şey arzu ettiğinde, şeytanın onun arzusuna güçlükler çıkartmadığı bir peygamberi veya nebiyi göndermedik... [\[19\]](#)”

Onlar bu ayetten netice çıkararak, her peygambere ya da nebiye inen vahyi duyduğunda, şeytanın ona müdahale ederek kendinden bir şeyler karıştırdığını söylerler. Genel bir kural

olarak bunu beyan etmekle de yetinmemişlerdir. Onların dediklerine göre, bir keresinde Peygamber Efendimiz^{sav} Necm suresini okurken, “Sizler Lât’ı, Uzzâ’yı ve üçüncüsü (olan) Menât’ı gördünüz mü? [\[20\]](#)” ifadesine geldiğinde, şeytan vahiy kelimelerine (hâşâ,) “Bu güzel uzun boyunlu tanrıçalar şefaatchilik yapabilirler,”

[\[21\]](#)

ifadesini karıştırmıştır. Peygamber Efendimizin

^{sav}

dilinden bu kelimeleri duyan kâfirler de, bunun karşısında secdeye kapanmışlardır. Onların demesine göre, daha sonrasında Peygamber Efendimiz

^{sav}

, bu kelimelerin şeytan tarafından vahiy karıştırıldığını öğrenince, çok büyük bir üzüntü duymuştur.

Bu hikâyeyi haddinden fazla gerçek dışı bulup buna dayanamayanlar, bir açıklama getirmişlerdir. Buna göre, bu kelimeler şeytanın tesiri ile Peygamber Efendimizin^{sav} dilinden çıkmamıştır, aksine şeytanın kendisi onun sesine benzer bir ses ile bu kelimeleri söylemiştir. Dinleyenler ise bu sebepten dolayı, bu kelimeleri Peygamber Efendimizin

^{sav}

söylediğini zannetmişlerdir. Bu hikâyeler kabul edildiğinde, Kuran-ı Kerim ile ilgili doğan güvensizliği ortadan kaldırmak üzere, yukarıdaki ayet-i kerimenin şu parçası gösterilmektedir:

□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□ □□□□□□ □□□□□□□□□□
□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□

“...Sonra Allah, şeytanın karıştırdıklarını uzaklaştırır (ve) Kendi ayetlerini sağlam kılar... [\[22\]](#)”

Ancak, bu cevabın kimseye teselli vermesi mümkün değildir. Çünkü eğer şeytan İlahi vahye müdahale edebiliyorsa, o zaman bu ayetin şeytanın müdahalesinden korunmuş olduğunun delili nedir? Şeytan, Peygamber Efendimiz^{sav} onun müdahale etmediğinden emin olsun diye kendisine, “Allah, şeytanın karıştırdıklarını uzaklaştırır ve Kendi ayetlerini sağlam kılar,” demiş olamaz mı?

Bazı Müslümanlar, Kuran-ı Kerim’in açık emirlerini, zayıf hatta mevzû (uydurulmuş, asılsız) hadislere tabi tutmakla, onu değersiz kılmaktadırlar. Böylelikle onlar, Peygamber Efendimizin^{sav} sünneti adı altında, egoist ve bayağı fikirli insanların görüşlerini Kuran-ı Kerim’den üstün tutarlar. Kuran avaz avaz bağıırıp reddettiği halde, aynı konu en zayıf hadiste aksi bir şekilde

zikredilse bile, onu Kuran-ı Kerimden üstün kabul ederler. Bunun tersine, Kuran-ı Kerim bir şeyi kabul edip, hadis onu reddetse, onlar Kuran’ı göz ardı edip, hadisin söylediğini kabul ederler.

Bazı Müslümanların Kuran-ı Kerim’e yaptıkları muamele, onun hâşâ Allah’ın^{cc} sözü değil de, Peygamber Efendimizin

^{sav}

düşüncelerinin ürünü olduğu şeklindedir. Oysa onlar, dilleri ile bunun Allah’ın

^{cc}

kelâmı olduğunu ileri sürerler. Ancak buna, Peygamber Efendimizin

^{sav}

pak kalbinde ortaya çıkan düşünceler Allah’ın

^{cc}

desteği sonucu oluştuğu için, Kuran’a Allah’ın

^{cc}

kelamıdır demeliyiz, diye açıklama getirirler. Oysa onlara göre Kuran’ın kelimeleri Peygamber Efendimizin

^{sav}

kelimeleridir. İddialarına göre, bir kelimenin telaffuz edilmesi için dudaklar ve dilin olmasına gerek olduğunda, Allah’ın

^{cc}

kelamının da kelimeler şeklinde nazil olması mümkün değilmiş!

Bazıları Kuran-ı Kerim’in tercüme edilmesine muhalefet ederek bunun halka ulaşmasına engel olmuşlardır. Böylelikle bunlar, Müslümanları Allah’ın^{cc} kelamını anlamaktan aciz bıraktıkları için, dinsizliğin yayılmasının sorumluları olmuşlardır.

Bazı kimseler ise, Kuran-ı Kerim’in mücmel bir kitap olduğunu, yani onun içinde yer alan gerekli bazı konulara işaret mahiyetinde atıfta bulunduğunu ileri sürerler. İddialarına göre, hiçbir meselenin Kuran-ı Kerim’den ispatlanması mümkün değildir.

Kimilerinin iddiasına göre de, Kuran-ı Kerim’in tamamı takdim tehir ile doludur. Bu durumu göz önünde bulundurmadığımız müddetçe, Kuran-ı Kerim’in anlaşılması da mümkün değildir.

Bazılarının Kuran-ı Kerim’e yaptığı muamele ise, yeryüzünde anlatılan, akliselimin reddettiği ve insan yaratılışının nefret ettiği tüm hikâyelerin toplanıp, Kuran’a isnat edilmesidir. Konu ne olursa olsun, Kuran-ı Kerim’in kelimeleri reddetse bile, onlar İsrailî hikâyelere göre konuyu

açıklarlar ve böylelikle bu hikâyelerin Kuran’ın tefsiri olduğunu ileri sürerler. Hatta onlar, hiç çekinmeden bu hikâyeleri eski peygamberlere ve evliyalara da isnat ederler.

Bazı kimseler de Kuran’ı Kerim’in ayetleri arasında bir bağ ve tertip bulunduğunu inkâr ederler. Diğer bir deyişle onlara göre, kendini bilmez bir kimsenin oradan buradan laf savurduğu gibi, hâşâ Kuran-ı Kerim’de de hiçbir tertip bulunmaksızın olaylar ve konular anlatılmıştır.

Bazıları, hatta zamanımızın bütün Müslümanları İlahi Kelama haksızlık yapıp, bir zamanlar Allah’ın^{cc} keliması nazil olurdu, oysa artık bu yok olmuştur demektedirler. Başka bir ifadeyle onlar, Allah’ın^{cc} hala gördüğünü ve işittiğini söyleyip, hâşâ konuşma sıfatının geçerliliğini yitirdiğini iddia etmektedirler.

Kısacası herkes gücü yettiğinde Allah’ın^{cc} kelimasını paramparça etmeye çalışıp, Kuran’ın güzelliğini insanların gözünden gizlemeye çabaladı. Bu çabaların tamamı ise Kuran hizmeti adı altında yapıldı. Ancak bunun neticesinde, dünya Kuran’dan nefret etmeye başladı ve onun kalpler üzerinde tesiri de kalmadı.

Vadedilen Mesih^{as} bütün bu eksikliklerden Kuran-ı Kerim’in arınmış olduğunu ortaya koyup, deliller ile onun Allah^{cc} tarafından gönderilen son hidayet olduğunu ve mensuh olmaktan da korunmuş olduğunu ispat etmiştir. O, Kuran’da bulunan her öğretinin Müslümanlar için uyulmaya değer olduğunu açıklamıştır. Kuran’ın hiçbir parçasının bir diğerine ters düşmediğini, içinde ihtilaf gören kimsenin de cahil olduğunu ileri sürmüştür. Böyle bir kimse ancak kendi bilgi eksikliğini Kuran-ı Kerim’e isnat eder. Kuran-ı Kerim hiçbir değişikliğe uğramamıştır. Onun her kelimesi ve harfi Peygamber Efendimiz’e^{sav}

nazil olduğu gibi korunmaktadır. İster konuları değiştirmek suretiyle, isterse yeni bir ibare eklemek veya mevcut metinden bir şeyler çıkarmak suretiyle olsun, onda hiçbir değişiklik yapılamaz. Allah^{cc}

bizzat kendisi Kuran-ı Kerim’in koruyucusudur. İnsan müdahalesinden Kuran’ı korumak için, manevi ve maddi anlamda Allah^{cc}

gereken her şeyi yapmıştır. Kısacası Kuran-ı Kerim’de mensuh bir ayetin bulunduğunu veya onda küçük ya da büyük herhangi bir değişikliğin meydana geldiğine inanmak bir ithamdır. O korunmuştur ve hep öyle kalacaktır.

Kuran-ı Kerim’in herhangi bir parçasının kaybolup yeryüzünden yok olduğuna inanmak, Allah’a^c

yöneltlen bir suçlamadır. Böylesi bir inanış, Allah’ın^{cc}

dünyanın hidayeti için gönderdiği bu kâmil Kitabın, görevini tek bir gün bile yerine getiremediği manasına gelir. Onda bir değişiklik olduğunun kabul edilmesi, onu ebediyen itibarsız kılar. Eğer böyle olsaydı, dünya şeriatsız kalmasın diye, bir peygamberin ve yeni bir şeraitin gelmesi gerekirdi.

Aynen bunun gibi Vadedilen Mesih^{as}, Kuran-ı Kerim’in ve hatta her İlahi kelamın, şeytani müdahalelerden korunmuş olduğunu da ispat etmiştir. Şeytanın peygamberin diline tasallut ederek, veya onun sesine benzer bir ses çıkararak, Allah’ın^{cc}

kelamına müdahale etmesi mümkün değildir. Vadedilen Mesih^{as}

kendi tecrübesine dayanarak, “Peygamber Efendimizin^{sav}

bir kölesi olmama rağmen, üzerime inen vahiy her türlü şüpheden arınmışken, Efendime^{sav}

inen vahiy şeytanın müdahalesini nasıl kabul edebilir ki?” diye açıklamıştır. Özellikle ebediyen dünyanın hidayeti için gelen Kuran şeklindeki vahyin, bir an için bile olsa şeytanın etkisinde kaldığını kabul etmemiz nasıl mümkün olabilir?

O, Müslümanlara Kuran-ı Kerim’in şüpheden uzak bir kelam olduğunu açıkladı. Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim’i koruma vaadinde bulunmuştur. O vaadini öylesine yerine getirmiştir ki, İslam’ın düşmanları bile Kuran’ın koruma altında olduğunu kabul etmişlerdir. Bundan dolayı Kuran karşısında hadisi tercih etmek, küstahlıktır ve bile bile Kuran-ı Kerim’i reddetmektir. Çünkü Kuran’a ters düşen bir hadis, Hz. Resulullah’ın^{sav} sözü olamaz. O, Allah’ın^{cc} sözüne aykırı bir söz söyleyemez. Ayrıca Vadedilen Mesih^{as}

hadislerin, Kuran gibi titizlikle korunmadığını açıklamıştır. Nitekim Kuran’ı zorla hadise tabi tutmak doğru değildir. Aksine hadis, Kuran’a tabi tutulmalıdır. Kuran ve hadis arasında bir çelişki olursa, hadiste bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde bir insan müdahalesi olabilir düşüncesiyle, hadis bırakılıp, Kuran-ı Kerim tercih edilmelidir.

Vadedilen Mesih^{as}, dinin tamamını hadisten öğrendik diyenlere, Kuran ve hadis haricinde İslam’ın diğer kaynağının “Sünnet” olduğunu hatırlatmıştır. Sünnet, Peygamber Efendimizin^{sav}

bizzat uygulamaları olup, ashabı kiram arada hiçbir vasıta olmaksızın Peygamber Efendimizi^{sav}

bu işleri yaparken görmüşlerdir ve ondan öğrenip kendileri de ona göre amel etmişlerdir. Bu sünnetlerin öğrenilmesinde ise hiçbir rivayet ya da hadise muhtaç değiliz. Yüz binlerce Müslüman, kendilerinden önceki yüz binlerce Müslüman’ı bunları yaparken görmüştür. Nesiller de, kendilerinden önceki nesillerden bunları öğrene gelmiştir. Sünnet, asla Kuran-ı Kerim’e ters düşmez. Ancak raviler yoluyla bize ulaşan hadisler, bazen Kuran’a ters düşebilmektedir. Böyle rivayetler hakkında da şüphe ihtimali söz konusudur. Onlar Kuran ile çeliştiklerinde, reddedilmelerini gerektiren bir durum söz konusudur. Ancak Kuran’a uygun olduklarında ise, onlar kabule şayandırlar. Çünkü onlar tarihe tanık olmuşlardır ve tarihe tanıklıklar ise sebepsiz reddedilemez. Aksi halde dünyadan sayısız gerçeğin yok olup kaybolması kaçınılmazdır.

Kuran-ı Kerim, Peygamber Efendimizin^{sav} sözleridir diyenlerin, görüşlerinin batıl olduğunu ortaya koyan Vadedilen Mesih^{as}, Kuran’ın her kelimesinin Allah’ın kelamı olduğunu ispatlamıştır. Hz. Resulullah^{sav}

vahiy icat etmekle değil, bize ulaştırmakla mükellefti. Ardından o, kelimenin telaffuz edilmesi için, dilin ve dudakların şart olduğunu söyleyenlerin, bu düşüncelerinin yersiz olduğunu açıklayarak, hiçbir şey O’na benzemez

[23]

, bundan dolayı da Allah’ın kudretleri ve sıfatları insandakilerle kıyas edilemez, diye açıklamıştır. Eğer dudaklar olmadan söz söylenemiyorsa, eller olmadan da hiçbir şeyin yapılamaması gerekir. Durum böyleyken onlar, Allah’ın^{cc}

Yaratan olmadığını mı söyleyecekler? Allah-u Teâlâ maddi eller olmadan kâinatı nasıl yarattıysa, maddi dudak ve diller olmaksızın, kuluna kelimeler ile dilediğini de açıklayabilir. Bunu ispatlamak üzere Vadedilen Mesih^{as}

kendi tecrübesini delil olarak sunarak, böyle bir evhamın sebebinin, diğerlerinin bu âlemin yabancıları olmalarından kaynaklandığını açıklamıştır. O, bu tip görüşleri benimseyenlere şöyle demiştir: “O, bana kelimeler ile hitap edebiliyorsa, peygamberlerin efendisi ve Allah’a^{cc}

en yakın olan Hz. Muhammed-i Mustafa^{sav}

ile neden kelimeler ile konuşmamış olsun?” Cahilliğin en kötüsü, insanın yabancı olduğu ve bilgisini aşan konular hakkında konuşması ve eksik akılla Allah’ın^{cc}

sırlarını keşfetmeye kalkışmasıdır.

Kuran-ı Kerim meal olarak tercüme edilemez diyenlerin fikirlerini de Vadedilen Mesih^{as} reddederek, Kuran’ın mefhumu insanlara ulaşmazsa, onun güzelliklerinden nasıl haberdar olacaklar diye kendilerine sormuştur. Kuran-ı Kerim’in yalnızca mealinin yayınlanması, şüphesiz suçtur. Çünkü bu insanları gitgide Kuran’ın metninden uzaklaştıracaktır. Diğer taraftan bir tercümeden yapılan başka bir tercüme ile insanlar, asıl hakikatten uzaklaşabilirler. Ancak

Arapça bilmeyenler için, Kuran-ı Kerim metninin yanında mealinin de sunulması çok önemlidir. Tabi ki, Kuran-ı Kerim’i onun asıl dilinde okuyup, mealde elde edilemeyen bereketlerin elde edilmesi için, Arapçanın Müslümanlar arasında revaçta olması gereklidir. Hiç değilse her Müslüman, namazda okuması gereken sureleri anlamaya çalışmalıdır.

Vadedilen Mesih^{as}, Kuran-ı Kerim’in mücmel bir kitap olduğu ve içinde ima yoluyla konuların anlatıldığı görüşlerini kesin delillerle reddedip, onun gibi her şeyi kapsamış başka bir kitabın yeryüzünde bulunmadığını açıklamıştır. Müslümanlar Kuran-ı Kerim’i incelemeyi bıraktıkları için, onun gerçek manalarını anlamak üzere gerekli olan iç temizliği elde edememektedirler. Böylelikle onların kalpleri Kuran irfanından mahrum kalmıştır. Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim’de şöyle buyurmuştur:

□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□

“(Allah tarafından) temiz kılınan dışında, kimse ona dokunamaz. [\[24\]](#)”

Özetle o insanlara, kendi yanlışlarını Kuran-ı Kerim’e isnat etmemeleri telkininde bulunmuştur. Ayrıca o, tüm dini meselelerin Kuran-ı Kerim’de yer aldığını dünyaya göstermiştir. O, İslam düşmanlarının her itirazını, Kuran yoluyla reddetmiştir. Böylelikle o, manevi, dini ve ahlaki ilimleri, Kuran-ı Kerim’den daha açık ve geniş kapsamla sunan hiçbir kitabın bulunmadığını da ortaya koymuştur. Onun kelimeleri öz, ama manaları hazinelerle dopdolu deniz gibidir. Öyle ki, onun tek bir ayeti yüzlerce manayı ihtiva etmektedir. Onun konuları her devrin sorunlarına çözüm sunmakta, şüpheleri kaldırmakta ve Kıyamete kadarki tüm ihtiyaçlarımızı karşılayacak bilgileri içermektedir.

O, Kuran-ı Kerim’de takdim tehir bulunduğu görüşünü de reddedip, onun kelimelerinin en uygun yerlerde bulunduğunu ve mevcut yerlerinin değiştirilemeyeceğini açıklamıştır. İnsanlar, bilgi eksikliklerinin sonucu olarak takdim tehir ile ilgili bu görüşe kapılmışlardır. Allah-u Teâlâ, Kuran-ı Kerim içinde bir kelimeyi nerede kullandıysa, orası onun için en uygun olan yerdir. Ancak onu koyduğu yerde Allah-u Teâlâ’nın ortaya çıkarmak istediği güzellik kendini göstermektedir. Vadedilen Mesih^{as} Kuran-ı Kerim’in farklı yerlerini açıklamak suretiyle kendi tezinin doğruluğunu ispatlayıp, ilim eksikliklerinden dolayı takdim tehir vesvesesine kapılanların, bu evhamlarını ortadan kaldırmıştır.

Vadedilen Mesih^{as}, Allah’ın kalamında İsrailî kıssaların bulunduğunu ileri sürenlerin, bu görüşlerinin yanlışlığını da ortaya koymuştur. O, iki olayın birbirine benzemesinin, onların gerçekten aynı olay olduğu anlamına gelemeyeceğini ileri sürmüştür. Kuran-ı Kerim, bazı olayları farklı kelimeler ile anlatmaktadır. Onun olayları bu şekilde anlatması, Kuran-ı Kerim’in aynı olayı efsane anlatanların anlatışı ile kabul etmediğini göstermektedir. Ayrıca Vadedilen Mesih^{as}, Kuran-ı Kerim’in bir hikâyeye kitabı olmadığını da açıklamıştır. Aslında Kuran-ı Kerim geçmişte vuku bulan olayları anlatırken, gelecekle ilgili gaybi haberler vermektedir. Kuran’ın bu hikâyeleri anlatmaktaki amacı, söz konusu olaylara benzer bir olay ile Peygamber Efendimizin^{sav} veya ümmetinin bazı fertlerinin ileride bir şekilde karşılaşacak olmalarıdır. Nitekim bunları tefsir ederken Yahudi kıssaların ve hikâyelerin anlatılması, bunun gerçek manasından mahrum kalmak anlamına gelmektedir. Kuran-ı Kerim, önceki Kitaplar üzerine şahitlik etsin diye indirilmiştir. Daha evvelki Kitaplar, Kuran-ı Kerim üzerine şahit değildirler. Nitekim Kuran’ın içerdiği konulara ters düşüp, önceki Kitaplardan şahitlik talep etmemiz doğru değildir. Bundan dolayı bizler, Kuran’ı ancak Kuran ile tefsir etmeliyiz ve manasını başka yerlerde değil, onun içinde aramalıyız.

Vadedilen Mesih^{as}, Kuran-ı Kerim’in içinde tertip ve tutarlılık bulunduğunu da ispatlamıştır. Kuran’ın içerdiği konuların gelişigüzel olduğu ve birbirleri ile bir bağı bulunmadığı doğru değildir. Tersine “Bismillah”tan başlayıp “Nas”a kadar onun tüm ayetleri, belli bir düzen ve tutarlılık içinde yer almaktadır. Bu düzen öylesine güzel ve doğaldır ki, bundan haberdar edilen kimseye onun tesiri sonucu vecd gelir. Bu insan, bir beşerin yazdığı kitaptaki tertipten böyle bir hazzı asla elde edemez. Kuran-ı Kerim’in konularına düzensiz diyenler veya onu farklı olaylar ve konuları içeren bir kitap zannedenler, aslında bu benzersiz Kitabın irfanından hiç pay almayanlardır. Onlar, bilgi eksikliklerine güvenip, cahillikleri ile övünmektedirler. Onların görüşleri tamamen yanlış ve batıldır. Vadedilen Mesih^{as} Kuran’ın içinde tertibin bulunduğunu örneklerle ispatlayarak, dünyayı hayrete düşürmüştür.

O, tecrübesi ve müşahedesine dayanarak deliller ile artık Allah konuşmamaktadır diyenlerin, görüşlerini de çürütmüştür. O, Allah’ın^{cc} hiçbir sıfatının geçerliliğini kaybetmediğini beyan etmiştir. O, önceden olduğu gibi bugün de gördüğü ve duyduğuna dayanarak, “Allah neden konuşmaktan imtina etsin,” diye insanların dikkatlerini çekip, şeriat ihtiva eden vahiy ile diğer vahiy arasındaki farkı açıklamıştır. Vahiy sadece Allah’ın

^{cc}

rızasını bildiren bir vesiledir. Onun yolunun kapanmış olması, Allah’ın

^{cc}

rızasının yollarının kapandığı anlamına gelir. Allah’ın kelamı asla kesilmez. Dünya üzerinde insanlar var oldukça ve onlardan bazıları Allah’ın

^{cc}

rızasını elde etmek için kalben İslam öğretilerine uyup çaba sarf ettikleri müddetçe, Allah’ın kelamı da inmeye devam edecektir.

Kısacası Vadedilen Mesih^{as}, imanın bu şartını tamamen yıkan, İlahi Kitaplar ile İlahi Vahiy hakkında insanlar arasındaki yaygın olan bu yanlış görüşleri düzelterek, bu binayı asıl temelinin üzerine inşa etmiştir. Böylelikle o, Allah’ın kelamının gerçek azametini ve hakikatini ispatlamış ve gönülleri bu kelama çekmiştir. Müslümanlar hataları sonucunda Kuran nurunu dürüp saklamışlardı. Vadedilen Mesih^{as} örtüler altında saklı bu nuru ortaya çıkarmıştır. Öyle ki, gayrimüslimler bile Kuran nurunu görüp hayret içinde kalmışlardır. Hatta insanlar bu nurun parıltısı karşısında gözlerini açamayacak duruma düşmüşlerdir.

İmanın dördüncü şartı tüm peygamberlere inanmaktır. Hakikat ve maneviyattan yoksun olan Müslümanlar, bu inanışa da tuhaf şeyler katmışlardır. Onlar bunu şeklen değiştirmekle kalmayıp, öylesine çirkinleştirmişlerdir ki, Müslümanların kalplerinde peygamberler için sevgi kalmamıştır ve gayrimüslimler ise onlardan nefret etmeye başlamışlardır. Aslında günümüzde Peygamber Efendimiz’e^{sav} atfen sarfedilen küfürlerin sorumluları Müslümanlar’dan başkası değildir. Hıristiyanlar ve diğer İslam muhalifleri, Hz. Resulullah’a^{sav} itiraz ederlerken kendilerinden bir şeyler uydursalar da, bundan daha ziyade itirazları Müslümanlar tarafından asılsızca rivayet edilenlere dayanmaktadır. Onlar bu rivayetlerin doğruluğunu kabul edip, meclislerinde ve minberlerinde bunlardan çok hoş şeylermiş gibi bahsederler. Müslüman’ın elleriyle hazırladığı kılıçla, Peygamber Efendimizin

^{sav} takva elbisesini kendince paramparça etmeye çalışan İslam düşmanını gördüğünde ise, onurlu bir müminin kalbi paramparça olur. Peygamber Efendimizin^{sav} yüce ahlakını kötülemeye çalışan kimse, ancak bu tür rivayetler uyduran münafığın, münafıklığını ortaya koymaktadır.

Peygamberlerin dünyaya geliş gayesi, iyiliği ve takvayı daim kılıp, hidayeti yaymaktır. Ancak Müslümanların, İslam’ın karanlık dönemi olan feyc-i a’vec devrinde peygamberlere isnat ettikleri ayıpları okuduğunda, insanın içinin tiksinti ile dolmaması mümkün değildir. Onlar, Hz. Adem’dan^{as}

başlayıp Peygamber Efendimiz’e^{sav}

kadar gelmiş geçmiş her peygambere günahlar atfedip, tek tek saymışlardır. İddialarına göre, Hz. Adem^{as}

kesin ve açık olan İlahi emirleri hiçe saymış, Hz. Nuh^{as}

men edildiği halde oğlu için dua ederek günah işlemiş ve Hz. İbrahim^{as}

ise üç kez yalan söylemiş. Hz. Yakup^{as}

, ölüm döşeğindeki babasını kandırarak, ağabeyinin kılığına girmek suretiyle onun hayır duasını almış, Hz. Yusuf

as

ise Aziz’in hanımı ile zina etmeye niyetlenmiş ve bunun için her anlamda hazırken ve birkaç kez nasihat verilmesine rağmen bu iradesinden yine de vazgeçmemiş ve sonunda ancak Hz.

Yakup’un

as

çehresini görünce utanıp bu kötü işten vazgeçmiş. Benzer şekilde o, çocukken hırsızlık yapmış ve bir keresinde de kardeşini yanında tutmak üzere entrika çevirmiş. Onların suçlamalarına göre, Hz. Musa

as

hiçbir sebep yokken bir adamı öldürmüş ve hatta insanları kandırıp mallarını ellerinden alıp kaçmış. Hz. Davud

as

ise evlenmek istediği hanımı almak üzere onun kocasını öldürmüş ve Allah’tan

cc

azar işitmiş. Hz.Süleyman

as

müşrik bir kadına âşık olmuş ve şeytan onu etkisi altına alıp, onun yerine hüküm sürmeye başlamış. Onun kalbine mal mülk sevgisi hâkim olmuş ve böylelikle o, ibadetten mahrum kalmış. Öyle ki, atları severken güneş battığı halde namaz kılmak onun aklına bile gelmemiş.

Müslümanlar, Peygamber Efendimizin^{sav} iyilikleri karşısında boyunları eğik ve minnet altında oldukları halde, en çok kendisine saldırıda bulunmuşlardır. Onun hayatının her cephesi insanların itirazlarına maruz kalmıştır. Bir kesim Müslüman’ın iddiasına göre o, Hz. Ali’yi

ra

halife yapmak istiyormuş, ama halktan çekindiği için bunu yapamamış. Bazı kimselere göre o, hala kızını gördüğü zaman kendisine (hâşâ) âşık olmuş, hatta Allah

cc

Hz.Zeyd’in

ra

onu boşamasını isteyip Hz. Zeyneb’i

ra

Peygamber Efendimizin

sav

nikâhına vermiş. Yine bazı iftiracılara göre, o hanımlarından birisinin cariyesi ile gizlice görüşüyormuş. Bir gün hanımı onları bu durumda görünce, Peygamber Efendimiz

sav

çok utanmış ve hanımına bir daha bunu yapmayacağına dair söz verip, ondan da bu konuyu kimseye açmaması için söz almış. Bazılarının dediğine göre ise, ara sıra onun kalbinde Arap müşriklerin kabul edebileceği şekilde İslam öğretisi daha esnek olsa ve onların hassasiyetlerini de göz önünde bulundursa diye bir arzu varmış.

Günümüzün Müslümanları arasında peygamberlerle ilgili revaçta olan düşünceler bunlardır.

Bazıları, bunun da ötesine gitmek suretiyle onların kişiliklerinin yanı sıra, dini görüşlerine bile saldırmışlardır. Onlara göre, peygamberler milliyetçi insanlar olup kavimlerini sevdiklerinden dolayı, ceza ve mükâfat günü ile Cennet ve Cehennem gibi inanışlara sahip olmasalar, medenileşmeleri mümkün değildir düşüncesi ile insanlara zamanın şartlarına uygun öğretileri sunmuşlardır. Diğer taraftan onların Allah’tan^{cc} vahiy alma iddiaları da doğru değilmiş. Ancak iyi niyetli olmaları ve insanlara çok güzel ahlaki öğretiler sunmaları sebebi ile yine de saygıdeğer insanlarmış. Peygamberler hakkında bunlar gibi tuhaf inanışlara sahip olmalarına rağmen, böyle insanlar kendilerine yine de Müslüman demişlerdir.

Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, diğer inanışlardaki yanlışlıkları düzelttiği gibi, bu inanışlar hakkındaki gerçek İslam öğretisini de, hem Müslümanlara hem de gayri müslimlere açıklamıştır. O, peygamberlerin geliş gayesinin yeryüzünde iyiliğin yerleştirilmesi olduğunu beyan etmiştir. Onlar, iyilikte insanlar için örnek teşkil etmeselerdi, onların gelişlerine ihtiyaç duyulmazdı ve sadece gökten Kitabın nazil olması yeterli olurdu. Peygamberlerin gelişinin gayesi, insanların Allah’ın ^{cc} kelamının uygulama şeklini görebilmeleri içindir. İnsanlar, onların amellerini gördüklerinde, kelimenin hakikatini öğrenirler ve onların bu örneklerinden cesaret bularak iyilik yolunda ilerleme kaydederler. İnsan-oğlu, ancak peygamberlerin kuvvet-i kutsiyesinden güç bularak zaaflarının üstesinden gelebilir.

O, peygamberler ile ilgili insanların içine düştükleri hatanın nedenini, onların sahip oldukları akıllarını kullanamamalarına bağlamıştır. Bu gibi insanlar Allah’ın^{cc} kelamını anlamaya çalışmazlar ve konuyu incelemeyi görüşlerini yaymaya kalkarlar. Bütün peygamberler masumdur ve doğruluğun diri örneği olarak birer vefa abidesidir. Onların hepsi Allah’ın ^{cc}

sıfatlarının mazharıdır. Temizlik ve güzellikle onlar, Allah-u Teâlâ’nın her türlü eksiklikten münezze, kuddüs ve ayıpsız olduğunu gösterirler. Aslında peygamberler öyle birer aynadırlar ki, bazen kötü bir kimse onda görünen kendi çirkinliğini peygambere isnat eder. Hz. Adem ^{as}

asla Allah’ın

^{cc}

emrine karşı gelmedi. Hz. Nuh

^{as}

günah işlemedi. Hz. İbrahim

^{as}

hiçbir zaman yalan söylemedi. Hz. Yakup

^{as}

kimseyi kandırmadı. Hz. Yusuf

^{as}

kötü bir işe niyetlenmedi, hırsızlık yapmadı ve hiçbir entrika da çevirmedi. Hz. Musa

^{as}

kimseyi haksız yere öldürmedi. Hz. Davut

^{as}

başkasının hanımını zalimce onun elinden almadı. Hz. Süleyman

as

ne bir müşrik kadının sevgisine kapılıp vazifelerini unuttu, ne de atları sevmek uğruna namazdan gafil oldu. Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed-i Mustafa

sav

ister küçük, ister büyük hiçbir günah işlemedi. O her türlü ayıptan münezzehti. O masum olup, her şekil günahattan korunmuştu. Onda kusur bulmaya çalışan, ancak kendi pisliğini ortaya koyar. Onun hakkında anlatılan kimi hikâyeler, münafıkların tarih tarafından ispatlanmayan uydurmalarıdır. Onun tüm hayatı, bu uydurulmuş rivayetlerin tersi şekilde cereyan etmiş olup, bunları tamamen reddetmektedir. Peygamber Efendimiz

sav

ya da diğer peygamberler ile ilgili yaygın olan bu tip hikâyeler, münafıkların yalana dayanan töhmetlerinin kalıntılarıdır. Yahut da bunlar, Allah’ın

cc

kelamını yanlış anlamının ve Kuran-ı Kerim’in kastetmediği anlamı ona yüklemenin bir neticesidir.

Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, bütün bu düşüncelerin Kuran-ı Kerim’in öğretisine ters düştüğünü kesin delillerle ispatlayarak, aslında bunların Hıristiyanlardan Müslümanlara geçmiş olduğunu ileri sürdü. Çünkü Hıristiyanlar, Hz. İsa’nın^{as} ilahlığını ispatlamak için tüm diğer peygamberleri ayıplamayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Böylelikle onlar, sadece Hz. İsa’nın^{as} günahlardan arınmış olduğunu anlatmak suretiyle onun insanüstü güçlere sahip bulunduğunu kanıtlamak istiyorlardı. İşte bundan dolayıdır ki, Müslümanlar arasında da Peygamber Efendimiz

sav

dahil bütün peygamberler günahkâr imiş gibi gösterilmeye çalışılırken, sadece Hz. İsa

as

masum olarak tanıtılır. Bununla yetinmeyip, onun annesi de her türlü kusurdan arınmış gibi gösterilir. Acaba bu anlattıklarımız, söz konusu yalan hikâyelerin ve çirkin kıssaların Hıristiyanlardan Müslümanlara geçmiş olduğunun açık bir delili değil midir? Hıristiyanlar ile Müslümanlar birlikte yaşadıkları için, bu hikâyelerin menfi tesiri altında kaldılar. Yahut da bazı şerli kimseler, görünüşte İslam’ı kabul edip, bu tür batıl inanışları Müslümanlar arasında yaydılar. Dürüstlükleriyle anılan ilk dönem İslam tarihçileri ve hadisçileri, sahih rivayetler ve bu hikâyeleri bir araya getirip yazmışlardır. Gayeleri, her iki tarafın da görüşlerini insanlara ulaştırmaktı. Ancak sonradan gelen ve Peygamber Efendimizin

sav

nurundan nasiplenmemiş olanlar, Kuran öğretisine ters düşen bu şeytani vesveseleri kabul edip, peygamberlerin namusuna, temizliğine ve masum oluşlarına delil teşkil eden sahih hadisleri hiçe saydılar. Aslında bu hadisler, anlatılan hikâyeler karşısında bir kılıç hükmünde olup, darbesine dayanmaları mümkün değildi.

Allah’a^{cc} şükürler olsun ki, Vadedilen Mesih^{as} bu insanların pisliklerini ortaya çıkarıp,

peygamberlerin gerçek mertebesini açıklayarak, onların şeref ve saygınlıklarını korudu. O, özellikle Peygamber Efendimizin ^{sav} şanını ve masumiyetini sadece kaleme almakla kalmayıp, bunları kesin delillerle ispatladı ve böylelikle düşmanı aciz bıraktı.

[25]

Her peygamber doğruluk güneşi idi,

Her resul apaydın bir şemsti,

Her peygamber, dini koruyan gölgeydi

Ve her resul, meyve veren birer bahçe idi,

Eğer bu pak süvariler dünyaya gelmemiş olsalardı,

Din işi tamamen zürriyetsiz kalırdı

Onların gelişinden dolayı şükür etmeyen,

Hak Teâlâ'nın nimetlerini reddetmiştir.

Onlardan her biri, aynı istiridyeden çıkan yüz incidir.

Onların kişilikleri, özleri ve nurları birdir.

Onların ilki Adem, sonuncusu Ahmed'dir.

Ne mutludur sonuncusunu görene.

Her peygamberin fıtrata nurlu olsa da,

En nurlu olan ancak Ahmed'dir.

Onlardan her biri irfan kaynağı olup,

Mevla'nın yolundan haber verendi.

Tevhit hakkında az çok bilgisi olanların,

İlimlerinin özü bir peygambere dayanmaktadır.

Şimdi kibirleri sonucu reddetseler de,

Bu ilim onlara peygamberlerin öğretisi ile ulaştı.

O, öyle sapkın ve pis bir kavimdir ki, pak olanlardan yüz çevirdi.

Şüphesiz gözleri Hakk'ın çehresini göremez olduğundan,

(Bilgisizce) tartışmaları defterlerini siyaha boyadı.

Şu şanssızlıklarına bir bak;

Gözleri ile gurur duydukları halde, onlar güneşten kaçarlar.

Göz güneşe muhtaç olmasaydı,

Yarasadan keskin görüşlü kimse olmazdı.

Ezelde O, mahlukat arasında hayır ve şer dağıttığında,

Hayır, bunların payına düşerken, yalan diğerlerine kaldı.

Derler ki, kendileri hariç yüzlerce yalancı ve sahtekâr gelmiştir.

Parlayan lala sahte dersen, değeri kaybolmaz.

Pak kimseleri ayıpladığında, onların kusurlu olduğunu değil,

Senin fasık olduğunu ispatlarsın.

İmanın beşinci şartı, ahiret ile Cennet ve Cehennem’e imandır. Bunu yıkmak üzere bu devrin Müslümanları ellerinden geleni arkalarına bırakmazlardı. Onların içleri kesinlikle uhrevi hayatı reddetmekteydi. Böyle olmasaydı, İslam öğretisini bu şekilde ihmal etmezlerdi. İnsanlar arasında bu konuda zahirde tuhaf görüşler yayılmaktaydı. Müslümanların zihinlerinde yerleşen Cennet tablosu, içlerinde Cennet’in gerçek mevhumunun kalmadığını gösteriyordu. Böylelikle onlara göre Cennet bir eğlence yerinden başka bir şey değildi. Sanki insanın dünyaya gelme gayesi, her çeşit yiyeceklerin ve hanımların bulunduğu yere kavuşmaktan ibaretti. Keza bunu elde ettiklerinde de, her nimete kavuşmuş sayılacaklardı. Halbuki Allah-u Teâlâ Kuran’da insanın dünyaya geliş gayesini, “O, Bana kulluk etsin diye yaratılmıştır, [26]” diye açıklamaktadır. Yani insan Allah’ın sıfatlarının izlerini içinde bulundurmalıdır. Çünkü kulluk, tevazu sahibi olmak ve başka bir kimsenin izlerini taşımak demektir. Nitekim insanın elli, altmış senelik yaşamını, yaratılışının gayesine uygun olarak geçirdiğini, ancak ölümden sonra ise sonu olmayan bir dönem için yemeğe, içmeye ve eğlenceye dalacağını düşünmek akılsızlıktır. Cehennem’e girince Allah-u Teâlâ’nın kâfirlere ebediyen azap vermek için onları ateşe atacağı ve zalim bir hükümdar gibi onlara asla acımayacağı düşüncesi hakimdi.

Vadedilen Mesih^{as} bu görüşleri reddederek, deliller ve mucizeler ile ölümden sonraki hayata olan imanı insanların kalplerine tekrar yerleştirdi. O, dünyanın sebatsızlığını ve uhrevi hayatın güzelliğini ve üstünlüğünü apaydın bir gün gibi insanlara gösterip, buna uygun bir yaşam sürmelerini sağladı. Cennet konusunda insanların hoş olmayan görüşlerini de ortadan kaldırdı. O, Cennet’in bir istiare olmadığını ve onun gerçek varlığını da ispatladı. Ayrıca o, Cennet’in dünyaya benzer, ama bundan daha geniş bir ölçüde rahat ve huzur bulma yeri olduğu konusundaki görüşlerin yanlışlığını da ortaya koydu. O, Cennet’in nimetlerinin, dünyevi nimetlerden tamamen farklı olduğunu ileri sürdü. Ayrıca o, Cennet’in nimetlerinin, bu dünyadaki ibadetlerimizin temessülü olduğunu açıkladı. Yani bu hayattaki ruh, diğer hayattaki bedendir. Keza oradaki ruh ise, ruhun ilerlemiş ve gelişmiş öyle bir şeklidir ki, yetenekleri bakımından buradaki ruhtan çok üstündür. Bu tıpkı nutfeden doğan insanın içinde bulunan ruhun kuvvet ve yeteneklerinin, nutfeninkinden çok daha mükemmel ve üstün oluşu gibidir.

Vadedilen Mesih^{as} Cehennem azabının da insanların zannettikleri gibi sonsuz olmadığını ispatladı. Cehennemdeki azap bir gün sona erecektir. Onun ebedi oluşu, uzun bir süre varlığını sürdüreceği anlamını taşımaktadır. Ancak o, sonsuz olmayıp, ateşi bir gün sönecektir. Çünkü Allah

^{cc} Kuran-ı Kerim’de Kendi hakkında, “Rahmetim her şeyi kuşatmıştır, [27]

” diye buyurmaktadır. Aciz kullarına sonsuza dek azap vermesi, Allah’ın

^{cc}

şanına yakışmaz. Diğer taraftan Kuran, Cennet nimetleri hakkında “Ardı arkası kesilmeyen mükafatlar,

[28]

” ve “Hiç eksilmeyen mükafatlar,

[29]

” diye söz etmektedir. Cehennem azabına gelince, onun için aynı ifadeler kullanılmamıştır. Bundan dolayı, her ikisi arasında mutlaka bir fark vardır. Durum böyle iken, Allah’ın

cc
koyduğu bu şartları, kul neden umursamasın ki? Özellikle Peygamber Efendimizin

sav

kendisi bunun gerçeğini şu kelimeler ile açıklamıştır.

□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□□□
□□□□□□□□□□□□

“Bir gün gelecek, Cehennem’in içinde tek bir insan kalmayacak, kapıları ve pencereleri de tıkırdayacaktır. [30]”

Kuran-ı Kerim ve hadis-i şerif durumu böyle açıklarken, Allah’ın^{cc} rahmetini ve bağışlayıcılığını sınırlandırmak kimin haddinedir.

İmanın temel şartları dışında, ameli kısımlar da büyük değişikliklere uğramıştır. Müslümanlar dini açıdan bazı şeylerin caiz olduğu inancına kapılmışlardır. Örneğin, bazılarının inancına göre Kelime-i Şahadet getirdikten sonra, insan dilediğini yapmakta serbest imiş. Onlar, “Biz günah işlemesek, Peygamber Efendimiz^{sav}, kimin için şefaet edecek,” diye bir inanç taşımaktalar.

Bazılarının görüşüne göre ise, şeriat Allah’a^{cc} varmak için bir gemi hükmündedir. Kıyıya ulaştığında, insanın gemiden inmesi gerekir. Yani Allah’a

cc

vardıktan sonra, şeriat emirlerine uyulmasına gerek kalmaz diye inanırlar.

Bazı diğer kimselere göre de, şeriat emirleri aslında insanın iç durumunun göstergesidir. Peygamber Efendimiz^{sav} geldiğinde, insanlar vahşi ve medeniyetten uzaktılar. Bundan dolayı zahire çok önem verilmişti. Ancak çağımız aydınlanma devridir, insanlar da bilgi sahibi ve akıllıdırlar. Bundan dolayı şeraitin zahirine uyulmasına lüzum yokmuş. Eğer bir insan temiz ise, kalbinde Allah’ı^{cc} hatırlıyorsa, kavminin derdini taşıyan bir kalbe

sahipse, fakir fukaraya yardım ediyorsa, yeme ve içme konusunda itidalli davranıyorsa, milli faaliyetlere iştirak da ediyorsa, onun namazı, orucu, zekatı ve haccı işte bunlardır.

Bazı Müslümanlara göre de, Peygamber Efendimiz^{sav} özel bir tarzda giyinmişse, bizim de öyle giyinmemiz ve o uzun saçlar bırakmışsa, bizim de aynı şekilde uzun saçlar bırakmamız gereklidir. Bunun aksine diğer bir kısmın görüşüne göre, Peygamber Efendimiz^{sav}

bizim gibi bir beşer olup, ümmetine herhangi bir emir verme hakkına (hâşâ) sahip değilmiş. Kuran-ı Kerim’de ne varsa, onlar için hüccet olup, bundan maada her şey batıldır.

Taklitçilerin görüşlerine göre de, onların âlimleri her ne dediyse, onlar için doğru olan ancak odur. Onların görüşlerine ters düşen bir şeyi asla kabul etmezler ve onları böylece körü körüne taklit ede dururlar.

Usulü meseleler ile ilgili inanışlar bunlardır. Teferruata gelince, onlar daha da büyük bir karanlık içerisinde dirler. Bazıları yabancı dil eğitimini küfürden sayarlar. Bazılarına göre ise modern ilimlerin öğrenilmesi imana aykırı imiş. Bunun tersine, Müslümanların bir kesimi ise, Allah-u Teala’nın Kuran-ı Kerim’de, “Allah’a karşı savaş, [31]” diye nitelendirdiği faizi caiz kabul eder.

Namaz, oruç, zekat ve veraset meselelerinde öylesine ihtilaf bulunmaktadır ki, hakikat tamamıyla gizlenmiştir. En küçük bir meseleyi İslam’ın esası olarak görüp, tersine davranan ile kavgaya girerler. Namazda Kelime-i Şahadet getirirken, şahadet parmağını kaldırdığı için, Müslüman Müslüman’ın parmağını kırmıştır. Namaz sırasında yüksek sesle “Amin” diyenin ağzına necaset doldurulması caiz görülmüştür. Kısacası itikada dair meseleler gibi, ameli meseleler de değişikliklere ve fesada uğramışlardır.

Vadedilen Mesih^{as}, bu konudaki yanlışları ıslah edip düzeltmiştir. O ifrat ve tefrite kaçmanın batıl olduğunu ispatlamıştır. O şefaata gerçeğini açıklayıp, bunun günahıtan sakınmak üzere çaba sarf edenler için geçerli olduğunu beyan etmiştir. Bir mümin günahıtan sakınmaya gayret ederken, zaafından dolayı bir hataya düşebilir. Şefaata işte böyle kimseler için geçerlidir. Çünkü şefaata, günahın yayılması için değil, aksine onun silinip yok olması içindir.

Vadedilen Mesih^{as}, şeriatın zahirinin amaçlanan olmadığını ve bundan hedeflenenin aslında kulluk olduğunu beyan etmiştir. Bu sebeple Allah’ın^{cc} verdiği her emir yerine

getirilmelidir. Allah’a

cc

yaklaşmanın sınırları olmadığı için, ben Allah’a vardım diyerek ibadeti terk edenlerin, yanlışlık üzerinde olduğunu söylemiştir. Peygamber Efendimiz

sav

gibi bir insan ölünceye dek, “Yalnız sana kulluk ederiz...

[32]

” ve “Bizi doğru yola ilet,

[33]

” sözleri ile hep dua edip durmuştu. O’na, “Rabbim, ilmimi artır,

[34]

” diye dua etmesi emir edildiğine göre, ben hedeflenen menzile vardım, artık ibadete ihtiyacım yoktur diyenlerin, hatalı olduğunu da Vadedilen Mesih

as

ortaya koymuştur. Aslında bu gibi düşüncelere sahip olanlar, nehrin bir kıyısı bulunduğu gibi, Allah’ın da (hâşâ) sınırları olduğunu zannederler. Doğrusu onlar, din kisvesi altında dinsizliklerini gizlemeye çalışırlar.

Aynen bunun gibi o, hangi devirde yaşarsa yaşasın ve ilim seviyesi ne olursa olsun, insanın kemale ulaşması için, İslam’ın emirlerinin gerekli olduğunu bildirmiştir. Bunlara uyulmadan hiçbir manevi ilerleme ve gelişme kaydedilmeyeceğine göre, bu emirlere uyulmaya ihtiyaç bulunmadığını söyleyenlerin veya bunların yerine başka bir amelin yerine getirilebileceğini ileri sürenlerin, yanlış olduklarını da, o ortaya koymuştur.

Vadedilen Mesih^{as} ibadet ve sünnet haricinde, Peygamber Efendimizin^{sav} toplumun örf ve adetlerine göre davrandığı gibi davranışlar diye diğer insanları mecbur kılmanın zulüm olduğunu beyan etmiştir. Ashab-ı kiram arasında bu meselede farklı tutum ve görüşler bulunmasına rağmen, hiç kimse bir diğerini kötülemezdi.

Peygamber Efendimiz^{sav} bizler gibi bir beşerdir ve itaat onun hakkı değildir diyenlerin, bu düşüncelerini de Vadedilen Mesih^{as} reddetmiştir. O, peygamberlerin, sadece kendilerine mahsus olarak ve başkalarına nasip olmayan bir şekilde özel vahiy kavrama yeteneklerine sahip olduğunu açıklamıştır. Bundan dolayı, onların açıklamalarını kabul etmek mümine farzdır. Bunu yapmayan bir kimsenin imanı da yok olup gider.

Hazreti Mirza Gulam Ahmed^{as}, bir âlimin mutlaka taklit edilmesi görüşünün de yanlış olduğunu beyan etmiştir. İhtihat yeteneğine sahip olmayan birisi için, kolaylık olsun diye, doğruluğuna, takvasına ve ilmine güvendiği kimseyi rehber edinmesi caizdir. Ancak bu durum, ilim ve irfan sahibi insanlar için geçerli değildir. İlim sahibi kimse, Kuran ve hadisten öğrendiği açık ve kesin

emirlere göre hareket edeceği için, o körü körüne taklit etmez ve bunun için de günahkâr değildir.

Vadedilen Mesih^{as}, dünyevi meseleleri diniymiş gibi gösterenlerin boş işlerle meşgul olduklarını ileri sürmüştür. Mesela bütün diller Allah^{cc} tarafından yaratıldığı için, insan kendisi için faydalı olan dili öğrenmelidir. O, insanın cismani, ahlaki, ilmi, siyasi, manevi ve medeni durumları için faydalı ilimlerin öğrenilmesinin günah olmadığını, tersine gerekli olduğunu açıklamıştır. Aslında bu ilimlerin dine hizmet için öğrenilmesi, Allah’ın

rızasını elde etmek için bir vesiledir.

O, faiz lanetinden uzak durmaları için, Müslümanlara nasihat ederek, bu emrin hikmetlerini açıklamış ve onların alelade dünyevi çıkarlar için bunlardan vazgeçmemelerini istemiştir.

Vadedilen Mesih^{as}, dini meselelerin iki çeşidi olduğunu açıklamıştır. Bunların ilki usul ile ilgili iken, diğeri ise ayrıntılardan ibarettir. Usul ile ilgili kısım, Kuran-ı Kerim’den ispatlanmış olup, içinde hiç ihtilaf bulunmamaktadır. Bunları öğrenmeyi arzu eden, güzel bir şekilde bunları anlayıp öğrenebilir. Ayrıntılara gelince, onlar da iki şekilden ibarettir. Mesela Peygamber Efendimiz^{sav}, bir işin yapılmasının tek bir yolunu belirlemiştir ve onun dışında başka bir yolla yapılmasını da yasaklamıştır. Böyle bir durumda, sadece Peygamber Efendimiz

tarafından müsaade edilmiş olan yol izlenmelidir. Ancak bazı durumlar için, ona ait iki veya daha fazla rivayet bulunmaktadır. Öteden beri Müslümanların bir kısmı bir grup rivayete tabi olurlarken, diğeri bir kısmı ise öteki rivayetlere uymaktadırlar. İzlenen bu yolların hepsi doğrudur ve sünnete de uygundur. Bunlar doğru olmasaydı, ashabın bir kısmı bir yolu, diğeri bir kısmı ise başka bir yolu izlemiş olmazdı. Aslında Peygamber Efendimiz

farklı mizaç ve yaradılışları göz önünde bulundurarak, birkaç farklı tarzda amel edilmesine müsaade etmiştir. İnsanların içinde şüpheye yer kalmasın diye, o bizzat bazı amelleri farklı şekillerde yerine getirmiştir. Mesela, günlük namazlar esnasında her tekbir alındığında iki elin kulak hizasına kaldırılması bir örnektir. O, bazen bunu yapıp, bazen ise bunu yapmamayı tercih etmiştir. Namaz esnasında yüksek sesle “Âmin” denilmesi de başka bir örnektir. Peygamber Efendimizin

arkasında namaz kılanların bazıları yüksek sesle âmin derlerken, diğeri bunu yapmamışlardır, ama o her iki şekilde davranışa da müsaade etmiştir. Aynen bunun gibi, namaz esnasında ellerin farklı şekillerde bağlanmasına da müsaade edilmiştir. Durum böyle iken, her insan mizacına uygun olan rivayete göre amel etme hakkına sahiptir. Bir sünneti yerine getirdiği için, kimsenin onu eleştirmeye de hakkı yoktur. Kısacası Vadedilen Mesih

as

, bu prensipleri açıklamak suretiyle, fıkıh meseleleri yüzünden Müslümanlar arasında doğan ihtilaf ve fitnelere bir çözüm bulmuştur. Onun bu yöntemi, yeniden ashab-ı kiramın devrinin canlanmasına sebep olmuştur.

Vadedilen Mesih’in^{as} gerçekleştirdiği Müslümanların iç ıslahının özeti bu şekildedir. Eğer bu ayrıntılı şekilde kaleme alınacak olursa, başlı başına bir kitap olması söz konusudur. Bu sebeple, şimdilik bu kadarı ile yetineceğiz.

Vadedilen Mesih^{as}, İslam’a atfedilen eksiklikleri, ister imani isterse ameli olsunlar, tamamen ortadan kaldırarak, İslam’ın gerçek çehresini dünyaya göstermiştir. Bunun sonucu İslam’ın kuvvet-i kudsiyesi yeniden etkisini göstermeye başladığı için, ister dost ister düşman olsun, o herkesin gözüne hoş görünmeye başlamıştır.

Yukarıda bildirilenler, zamanımız Müslümanları arasında ortaya çıkan eksikliklerin birkaç örneğidir. Kuran-ı Kerim gibi korunmuş bir Kitap varken, bundan daha çok fesat ortaya çıkmasının tasavvuru da mümkün değildir. Bundan daha ziyadesi, ancak Kuran-ı Kerim (hâşâ) değişecek olursa meydana gelebilir. Kuran-ı Kerim’in değişmesi imkânsız olduğuna göre, bundan daha fazla fesadın ortaya çıkması mümkün değildir.

İslam içinde fitne ve fesat nihai noktasına ulaştığına göre, Vadedilen Mesih ve Mehdi ne zaman gelecektir? Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, bu fesatları ıslah edip, İslam’ı her şerden koruduktan sonra, başkasının gelmesine neden ihtiyaç duyulsun ki? Öteden beri sadece ve yalnızca Vadedilen Mesih için mukadder kılınan vazifeyi Hazreti Mirza Gulam Ahmed en mükemmel şekilde yerine getirdikten sonra, onun Vadedilen Mesih olup olmaması konusunda şüphe kalması mümkün mü? Güneş en tepede bulunduğu zaman, onun mevcudiyeti inkâr edilemez. Aynen bunun gibi, bu denli açık delil varken, Hazreti Mirza Gulam Ahmed’in Vadedilen Mesih olduğu da reddedilemez.

---

[1] Hicr Suresi, ayet 3

[2] Mişkat, Kitabü'l İlm, fasl.3, s.38, H.1368, Kenzü'l Ummal, c.6, s.43, rivayet :767, H.1313, Haydarabat

[3] Tirmizi, Ebvabü'l İman

[4] Kenzü'l Ummal, c.10, s.168, rivayet.28869, M1971, Halep

[5] Buhari; Kitabü'l Cenaiz

[6] Nahl suresi, ayet 22

[7] Enbiya suresi, ayet 96

[8] Müminun suresi, ayet 101

[9] Tirmizi, Ebvabü't Tefsir, Al-i İmran Suresi

[10] Al-i İmran suresi, ayet.50

[11] Enfal suresi, ayet 25

[12] Nahl suresi, ayet 21

[13] Rad suresi, ayet 17

[14] Hac suresi, ayet 74

[15] Al-i İmran suresi, ayet.50

[16] Bakara suresi, ayet 31

[17] Tahrim suresi, ayet 7

[18] Bakara suresi, ayet 35

[19] Hac suresi, ayet 53

[20] Necm suresi, ayet 20-21

[21] Buhari, Kitabü't Tefsir, Tefsir Suretü'n Necm

[22] Hac suresi, ayet 53

[23] Şura suresi, ayet 12

[24] Vakıa suresi, ayet 80

[25] Ruhani Hazain, c.1, s.20-23, Berahin-i Ahmediye

[26] Zariyat suresi, ayet.57

[27] Araf suresi, ayet.157

[28] Hud suresi, ayet.109

[29] Tin Suresi, ayet.7

[30] Kenzu'l-Ummal, c.14, s.527, rivayet.39506, M. 1975, Halep

[31] Bakara suresi, ayet.280

[32] Fatiha suresi, ayet 6

[33] Fatiha suresi, ayet 7

[34] Taha suresi, ayet 115